

Κόρη εσύ που με κοιτάς, σε κάδρο λυπημένη
με ένα πράσινο κερί, αχνά να σε φωτίζει
πες μου, ποιο χέρι ιερό σ'έχει φυλακισμένη
σε ποια ανάγκη σου λυγά, το μάτι που δακρύζει

Μικρό κορίτσι πως βαστάς, τον σκοτεινό σου ρόλο
ποια είναι τάχα η Κόρη εσύ που με κοιτάς, σε κάδρο λυπημένη
με ένα πράσινο κερί, αχνά να σε φωτίζει
πες μου, ποιο χέρι ιερό σ'έχει φυλακισμένη
σε ποια ανάγκη σου λυγά, το μάτι που δακρύζει

Μικρό κορίτσι πως βαστάς, τον σκοτεινό σου ρόλο
ποια είναι τάχα η φύση σου και όλο με κοιτάξεις
με βλέμμα που κοιτά λοξά, σάμπως να έχει δόλο
μαζί σου όμως μεγάλωσα, γι'αυτό δε με τρομάξεις

Μαύρο το κάδρο και απλό, αυτό που σου ταιριάζει
με τα ριχτά σου τα μαλλιά και τη ψυχή σου πάει
μα η μορφή σου τραγική, νομίζω ότι μου μοιάζει
και είμαι σίγουρος πολύ, πως στην ψυχή μιλάει

Μικρή θεά εικόνισμα, αγία στη ζωή μου
απ'τη μεγάλη μοναξιά που έχουμε περάσει
εσύ βουβή μου συντροφιά μάνα μου κ'αδερφή μου
όταν η μπόρα στην ψυχή δε λέει να περάσει.

~~~ [σχολιασμός και γνώμες για την ποίηση του κώστα γεωργίου](#) ~~~
